

ПАЖКЪ.

Едно дѣте отишло съ башта си на лозе. Тамъ то видѣло една пчела, заплетена, въ пажжина. Пажкъ-тъ вече се готвилъ да забодѣ отровни-тѣ си зѣби въ тѣло-то на горко-то насѣкомо, нѣ дѣте-то развалило мрѣжа-та на грабецъ-тъ и освободило пчела-та.

— Ти твърдѣ малко почиташъ искусство-то на това насѣкомо, като му разваляшъ хитра-та мрѣжа! реклъ башта-та на дѣте-то: лема не видишъ колко право, редовно и хубаво сж истѣкани тия тънки нишки.

— Азъ мисля, отговорило дѣте-то, че пажкъ-тъ плете мрѣжа-та си така искусно, за да може да лови въ нея и послѣ да убива други насѣкоми, а пчела-та събира медъ и воскъ. Ето зашто освободихъ пчела-та и развалихъ хитра-та тъканъ на пажкъ-тъ.

На башта-та се понравили думи-тѣ на дѣте-то. — Имашъ право, реклъ той на синъ-тъ си; нѣ, може ти да си постѣпилъ съ пажкъ-тъ нѣ до тамъ право. Той, като распростира мрѣжа-та си по клонъ-тѣ на гроздъ-то, варди узрѣли-тѣ кичури отъ мухи-тѣ и отъ оси-тѣ и истрѣбѣва врѣдни-тѣ насѣкоми.

— Прави ли той това, попитало дѣте-то, за да учува за насъ гроздъ-то, или само да се пооблаже съ мухи и оси?

— То се види, реклъ башта-та, че него го не е грижа за наше-то гроздъ.

— Кога е така, отговорило дѣте-то, добро-то, което прави пажкъ-тъ, не може да се брои за услуга отъ него.

— Имашъ право, отговорилъ башта-та: ми трѣбова да благодаримъ за това нѣшто природа-та, коя-